

Universitätsbibliothek Paderborn

Decisiones Practicæ Casuum Conscientiæ Selectorum In Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Pars Altera Decisionum Practicarum Casuum Conscientiæ Selectorum In
Praxi, Et Foro Interno Quotidie Occurrentium, Omnibusque, Præsertim
Ecclesiasticis, Qui Sui, Et Aliorum Curam Gerunt, Perutilium, Resolutorum

Leonardelli, Bonaventura

Augustæ Vindelicorum ; Græcii, 1739

Q. 2. An sponsus sponsalibus renuntiare possit ob insperatas divitias sibi
post illa contracta supervenientes?

urn:nbn:de:hbz:466:1-41144

falia, sive matrimonium sponsæ diviti obligatur stare suis promissis, ac si sponsa nulla bona haberet; si enim sponsus sub conditione bonorum, quæ de præsentis sponsa habet, intelligi voluisset obligationem sponsalium, debuisset id exprimere, & in pactum deducere, atque adeo sibi imputare debet, quod nullum de dote pactum inierit.

415 Nihilominus sponsalia eo in casu dissolvi, idque probabilis ac verius, docent alii cum Abb. in *cap. quemadmodum de jurejur. n. 10. Navarr. c. 22. n. 27. Sylvest. V. sponsalia, q. 10. cas. 9. Henriq. l. 11. c. 14. n. 6. Sanch. l. 1. D. 59. n. 4. Coninch. D. 23. dub. 8. n. 69. Palao D. 1. p. 28. n. 3. Laym. l. 5. tit. 10. l. 1. p. c. 2. aliique. Prob. 1. argumento opposito contrariæ sententiæ fundamento, quia sponsa dives censetur tacite omnia bona sua in dotem promittere, ut cum aliis tradit Bart. l. si constante, n. 78. ff. soluto matrim. Ergo si habitas facultates amittat, cum tacite promissam dotem solvere nequeat, deficiente conditione, cessabit sponsalium obligatio. Verum cum utraque pars argumentum hoc sibi vendicet, esto id verum non sit; Prob. tamen 2. ex eo, quia negari non potest, eam esse notabilissimam, & gravem mutationem, quæ si à principio existeret, sponsalia contrahi impediret, & quemlibet prudentem à matrimonio*

contrahendo averteret: ergo etiam superveniens dissolvit sponsalia; rebus enim notabiliter mutatis promissio non obligat juxta C. quemadmodum de jurejur. Et ratio ulterior est, quia in matrimonio contrahendo vel maxime attenditur patrimonium contrahentis, an amplum sit, an exiguum, ut onera matrimonii sustentari possint, & in hujusmodi casibus per se magis arident divitiæ, quam sponsa, quæ præcipuum vel unicum non raro sunt motivum cum tali sponsa contrahendi; Quare promissio illa matrimonii contrahendi subintelligitur sub illo divitiarum statu; unde si illo excidat sponsa, cessabit obligatio, & Faustus à sponsalibus resiliere poterit.

Ad 2. Q. An, si post sponsalia, 416 uno sponso in eodem statu manente, alteri superveniant desperatæ divitiæ, possit iste ea de causa à sponsalibus resiliere? Respondent non nulli cum P. Schmier p. 1. de sponsal. c. 5. n. 149. affirmativè, eo quod in tali casu sponsalium executio illi fiat notabiliter durior, ita ut merito præsumi possit, sponsum à principio non fuisse in sponsalia consensurum, si se ita divitem videret, aut tot divitiis augendum.

Verum contrarium probabilis tenent alii, obligantes sponsum divitiis auctum ad standum suis promissis. Ita Sanch. l. c. n. 6. Co-

Coninck. l. c. n. 5. Gutier. c. 33. de matrim. König. hic n. 78. Pirh. n. 64. Schmalzgr. n. 192. & alii. Rationem dant; quia sponsa, seu pars, cum qua contraxit, per divitias sponsi non est deterior facta: ergo non debet suo jure privari per divitias alteri parti supervenientes, quæ non præstant sufficiens resiliendi fundamentum; non enim per hoc potest dici deceptus sponsus in sponsæ conditione, cum ex hujus parte nihil immutetur, nec per errorem in eam consensisse, nam si quis error est, circa propriam sponsi conditionem est, circa, quam consensus non fertur; non verò circa conditionem sponsæ. Nec obstat, quòd executio sponsalium illi durior fiat, quia non fit durior per se, sed ex eo, quòd impediatur ab aliis nuptiis ditionibus contrahendis, quòd ad resiliendum à jam contractis sponsalibus non sufficit, aliàs quoties offerentur sponsalia ditiora, minùs ditia possent solvi, ut notat Palao l. c. quòd utique dicendum non est. Unde patet responsio ad argumentum sententiæ oppositæ.

417 Ad 3. Q. An utròque sponso fornicante liceat utrique, vel cuienam à sponsalibus resiliere? Respondet Baludan. 4. d. 27. p. 1. a. 3. n. 17. neutri licere in eo casu à sponsalibus resiliere; quia si uterque post sponsalia fornicetur compensatur delictum delictò, eò quòd in causa matrimonii uterque sit æqualis, &

mutua fornicatio compensetur, & quamvis fornicatio fœminæ gravior sit, ac fœdior, non tamen permittitur divortium viro fornicanti, sed si uterque committat adulterium, neuter agere potest ad divortium. C. intelleximus, 6. Adulter: ergo etiam neuter sponsorum resiliere à sponsalibus poterit, casu, quo uterque fornicationem commisit.

Alii cum Sanch. D. 55. num. 9. Henriq. l. 11. de matrim. c. 14. n. 6. Coninck. D. 23. dub. 7. concl. 6. Gutier. c. 31. n. 4. Laym. l. 5. tit. 10. p. 1. c. 2. n. 12. & aliis docent in eo casu non compensari delicta, sed solum sponsum posse repudiare sponsam fornicariam, & à sponsalibus resiliere; quia ubi delicta sunt imparia, non admittitur compensatio: in posito autem casu delicta sunt imparia, quia longè fœdior est fornicatio sponsæ, quàm sponsi, longèque vilior, & sponso detestabilior, argum. leg. etsi crimine, Cod. ad leg. Jul. de adulter. leg. palam ff. de ritu nuptiar. Ergo non admittitur compensatio; siquidem iniquè fieret compensatio, ubi detrimentum ex altera parte est longè gravius, uti est detrimentum viri ob fornicationem sponsæ, utpote quæ multò turpior est in fœmina, ut dictum est, & pluribus probat Tiraquel. l. 1. connub. n. 45. ob quam causam patri concubinario, seu luxuriosè viventi permittitur filiam luxuriosè viventem ex-